

”Det finns något där som

Fler och fler indier väljer att adoptera

När kärnfamiljen och gamla traditioner mister sin betydelse bär det väg för nya familjebildningar. I Indien blir det allt vanligare att adoptera. En växande medelklass och ökad infertilitet bidrar också.

Det är januari i Poona (Pune) och socialarbetaren **Urmila Gatne** dras med en envis bihåleinflammation. Den tidiga förmiddagstimmen är sval och hon drar koftan över axlarna inne på kontoret i skuggan av det stora Sassoon-sjukhuset.

Inrymt på några kvadratmeter i ett gårdshus ligger SOFOSH (Society of Friends of Sassoon Hospital), en frivilligorganisation där Urmila arbetar. Hon är en av fyra socialarbetare som jobbar med adoption. Hon utreder och godkänner de blivande adoptivföräldrarna.

– Först gör jag ett hembesök. Då pratar jag med alla i familjen, andra släktingar och med grannar. Hur ser de på att paret ska adoptera? Det är en viktig fråga. Vi tillåter inga dolda adoptioner.

Paret måste också lämna dokument som bland annat rör deras hälsa, ekonomi och eventuella infertilitet.

– De flesta som adopterar är ofrivilligt barnlösa. Därför behöver man samtala om huruvida paret accepterat sin infertilitet.

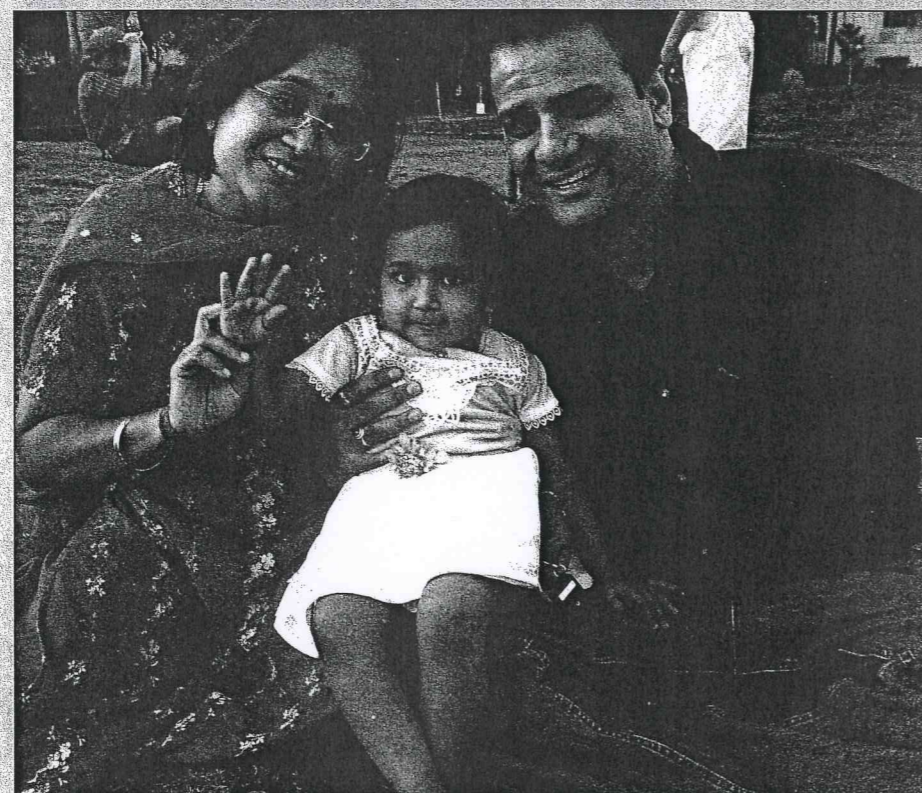
Urmila är också den som utser ett barn till paret. Det läggs stor vikt vid så kallad matchning, alltså att barnet och föräldrarna ska vara så lika varandra som möjligt.

SOFOSH driver barnhemmet Shreevatsa som ligger i ett annex till sjukhuset. Där finns barn som övergetts direkt efter förlösningen eller efter en tid. Dit förs också hittebarn i olika åldrar.

– Nästan alla vill ha ett så litet barn som möjligt och helst ett barn med kända födelsetid, säger Urmila.

Utan exakt födelsetid går det inte att ställa horoskop på barnet, en viktig angelägenhet för många hinduer, även såna som valt ett icke-traditionellt sätt att bilda familj.

Hittebarn har dessutom en bakgrund som man oftast inte vet något om. Det blir ett problem särskilt för troende muslimer som måste adoptera inom sin religionstillhörighet. För hinduer är det enklare, man behöver inte vara född hindu så länge man uppfostras som en sådan. Dessutom har de en förebild i populäre Krishna, Indiens mest kända adoptivbarn.

Tanvi är ett två och ett halvt år gammal och kom till Sneha och maken Hemant när hon var tio månader gammal.

Urmila Gatne är socialarbetare på SOFOSH. Mr Gajendra gav sin dotter där.

Jeevani Jagtop adopterades 1984. Då adopterades endast ett hundratal barn per år. Förra året fick 1 700 barn familj genom adoption.

Urmila reser sig upp från sin stol och ber **Ritarani Madhura Shitole** sitta ner. Hon är lärare och har kommit för att berätta om när hon adopterade sin dotter 1990.

– Hon var älskad från första början, säger Ritani och ler.

Det går inte att ta miste på hur lycklig hon är över sin i dag 15-åriga dotter. Och stolt:

– Hon är medlem i MENSA (förening för personer med hög IQ, red anm).

Jayati, som dottern heter, har alltid vetat att hon är adopterad.

– Men det var först förra året som hon själv började fråga om sina biologiska för-

äldrar – som jag inte vet något om.

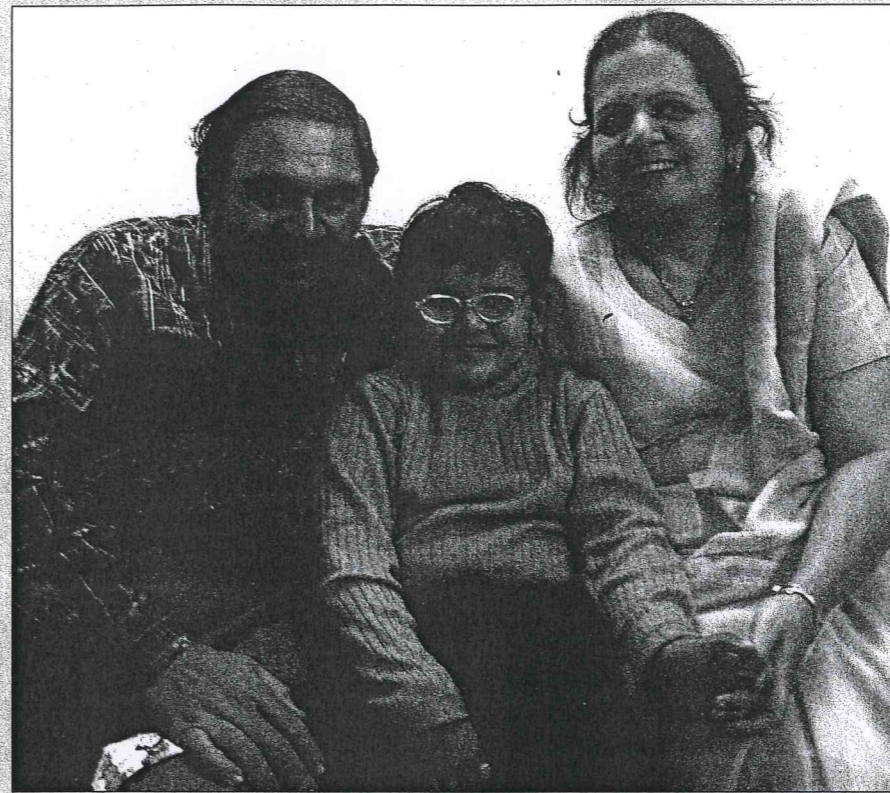
Långt ifrån alla adopterade – uppskattningsvis hälften – vet om att de är adopterade. En del får reda på det först sent. 21-åriga **Jeevani Jagtop** var i 11-årsåldern när han – efter ett bråk med föräldrarna – fick höra sanningen.

– Jag har alltid haft en känsla av hur det ligger till och önskar förstås att mina föräldrar hade bekräftat det tidigare.

Jeevani säger att han inte haft några problem i sin adoptivfamilj. Men tanken på de biologiska föräldrarna smärta.

– De födde mig, hur kunde de då överge mig? Man får inte göra så mot barn!

har lett oss till varandra”

När Ravi var ett och ett halvt år gammal adopterades han av Sneha och Dhananjay som gav honom namnet Sahil. I september fyller han åtta år.

Medha Kulkarni och **Dinesh Gaitonde** är indier bosatta i Kalifornien. De har kommit till Poona för att adoptera ett spädbarn. **Jyoti Ronghe** är socialarbetare och hjälper dem med pappersexercisen som återstår innan adoptionen är genomförd.

Jeevani Jagtop adopterades 1984. Då adopterades endast ett hundratal barn per år. Förra året fick 1 700 barn familj genom adoption.

– Men jag är inte arg, jag har accepterat det de gjorde, säger han men det är svårt att tro honom. Han har uppenbara behov av att bearbeta sin sorg och ilska och går också i samtal hos socialarbetare på SOFOSH.

I ingången till kontoret står **Sneha Sathe** och väntar. Hon är ännu en av alla de adoptivföräldrar och adopterade som jag träffar i Poona. Människor som generöst och öppet berättar om sin långt ifrån spikraka väg till familj.

Eftersom förmiddagen övergått i eftermiddag bestämmer vi oss för att åka till en restaurang. Sneha, som är läkare och undervisar på sjukhuset, hämtar sin bil på par-

keringen och snart är vi framme vid den sena lunchen.

– Jag har alltid tänkt att jag först vill skaffa ett biologiskt barn och sedan adoptera. Jag tog upp det med min man innan vi gifte oss.

Det var 1991 och efter ett par år började ”bebisverkstaden”. Som tyvärr ledde till flera missfall. Hon behandlades med stereoider och övervägde även en surrogatmamma. Skälet var maken **Hemant**.

– Han ville inte adoptera, han var inte redo för det. Då.

1995 ansökte de om att få adoptera men Hemant sa nej till de barn som presentera-

des för dem.

– Ett av barnen var svårt infekterat av skabb. Som läkare vet jag att det går att behandla men Hemant sa nej.

Sneha berättar engagerat och snabbt om de svåra åren. **Pullao**-riset och tallriken med **palak paner** svalnar medan hon fortsätter.

– Vi var överens om att vi ville adoptera ett barn som var fött på sjukhus. Men det blev inte så, säger hon och ögonen blir blanka när hon kommer in på **Tanvi**.

Polisen hittade henne i ett tempel på natten. Hon var bara några dagar gammal när hon kom till SOFOSH. Innan hittebarn kan adopteras måste efterlysningar och efterforskningar göras. Tanvi hann bli 10 månader innan hon adopterades. Den här gången var Sneha och Hemant eniga.

– Vi kände direkt att hon var rätt för oss. Jag känner en djup mening med allt som hänt, även missfallen. Det finns något där som har fört oss samman.

För **Snehal Mahajan** var det likadant. För sju år sedan adopterade hon och maken **Dhananjay** sonen **Sahil**.

– Vi knöt an till varandra direkt, säger hon.

Jag har bjudits hem till familjen – ”kom efter barnprogrammet, Sahil är mycket förtjust i tecknade serier” – som bor i en lägenhet en bit från Poonas centrum.

Det är mest mamma, den tidigare professionella schackspelaren, som pratar. Sahil leker med sina plastödlor. Men när fotoalbumet kommer fram tittar han intresserat på bilderna från familjens resor, bland annat till Goa.

– Det var vår första utflykt tillsammans, säger Sneha förtjust.

Sahil var 1,5 år när han adopterades. Hans biologiska mamma kunde inte behålla honom och kom med Sahil till SOFOSH när han var fyra månader. Det finns uppgifter om vem hon är och Snehal hoppas att Sahil kan träffa sin mamma en dag.

Inställningen är ovanlig men Snehal är också en ovanlig kvinna. Hon tillstår att det ibland är svårt att prata om adoptionen med sin son. När han var i femårsåldern frågade han ofta vems mage han legat i.

– Jag förklarade att det inte var i min men att han växt i mitt hjärta

Katarina Sandström Blyme,
text och foto

Fotnot: Krishna lämnades av sin far Vasudeva till en herde och hans fru eftersom kung Kamsa ville döda honom.

NÄSTA UPPSLAG:
Många barnhem är beroende av utlandsadoptioner